

POSTANOWIENIE

28 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 28 kwietnia 2026 r. w Warszawie
zażalenia D. P.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 20 sierpnia 2025 r., V WSC 162/23 (V ACa 611/22),
w sprawie z powództwa D. P.

przeciwko P. spółce akcyjnej w W., Zespołowi Opieki Zdrowotnej w L.
Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej i A. W.
o zapłatę i ustalenie,

oddala zażalenie.

(M.T.)

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 20 sierpnia 2025 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie odrzucił
wniosek powoda o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych skargi
kasacyjnej oraz odrzucił skargę kasacyjną.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód, zaskarżając je
w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i zasądzenie od strony pozwanej na jego
rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy ma ocena dopuszczalności przywrócenia terminu do dokonania czynności polegającej na uzupełnieniu braków formalnych skargi kasacyjnej.

Zgodnie z art. 168 §1 k.p.c., jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. Przywrócenie terminu nie jest dopuszczalne, jeżeli uchybienie terminowi nie pociąga za sobą ujemnych skutków procesowych dla strony (art. 168 § 2 k.p.c.) W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przywrócenie terminu dotyczy wyłącznie dokonania czynności procesowej w rozumieniu ustawy, np. wniesienia środka zaskarżenia. Uzupełnienie braków formalnych środka zaskarżenia nie ma charakteru samoistnej czynności procesowej (zob. postanowienie SN z 22 stycznia 2025 r., I CSK 516/24).

Zażalenie powoda kwestionuje zasadność uznania w zaskarżonym postanowieniu, że wniosek o przywrócenie terminu był niedopuszczalny oraz podnosi, iż choroba pełnomocnika powoda w dniach 11-13 czerwca 2025 r. wyłączała możliwość wykonania zarządzenia Sądu Apelacyjnego.

Sąd Najwyższy podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego, że przedmiotem wniosku o przywrócenie terminu było jedynie wykonanie zarządzenia o złożeniu odpisów pisma z 30 kwietnia 2025 r., a nie dokonanie czynności procesowej w rozumieniu art. 168 k.p.c. Skarga kasacyjna została wniesiona w terminie, a następnie uzupełniona o wniosek o jej przyjęcie. Skarga kasacyjna jako środek zaskarżenia istniała zatem w obrocie prawnym. Obowiązek dołączenia odpisów pisma miał charakter jedynie wtórny i techniczny, służący nadaniu biegu skardze.

Nawet gdyby uznać, że termin do złożenia odpisów podlegał przywróceniu, to pełnomocnik powoda nie uprawdopodobnił w sposób przekonujący braku swojej winy w uchybieniu terminu. Choroba pełnomocnika powoda w dniach 11- 13 czerwca 2025 r. nie wyjaśnia, dlaczego pełnomocnik nie podjął czynności wcześniej, skoro o konieczności złożenia odpisów wiedział najpóźniej z chwilą doręczenia (fikcja doręczenia) zarządzenia z 16 maja 2025 r., a więc od 6 czerwca 2025 r. Skoro termin upływał 13 czerwca 2025 r., to brak aktywności pełnomocnika

w okresie, gdy był zdolny do pracy, obciąża stronę i wyklucza możliwość uznania, że uchybienie terminu nastąpiło bez jego winy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zwlekanie z dokonaniem czynności procesowej do ostatniego dnia terminu nie powinno być traktowane jako zawinione działanie strony, jeżeli więc zdarzenia uniemożliwiające dokonanie tej czynności (np. choroba strony lub jej pełnomocnika) nastąpiły dopiero w ostatnim dniu terminu - niedokonanie czynności w terminie jest niezawinione (zob. postanowienie SN z 19 grudnia 2012 r., II CZ 146/12,; wyrok SN z 23 czerwca 2004 r., V CSK 587/03). W orzecznictwie przyjmuje się równocześnie, że profesjonalny pełnomocnik, planując dokonanie czynności procesowej (np. wniesienie środka zaskarżenia), musi uwzględnić, kierując się zwykłym doświadczeniem życiowym, że w okresie biegu terminu do jej dokonania mogą nastąpić czasowe przeszkody - wynikające ze zwykłych zdarzeń życiowych, w tym także z krótkich niedyspozycji zdrowotnych - utrudniające mu sporządzenie i wniesienie środka zaskarżenia w ostatnim dniu terminu. Konieczność uwzględnienia tych przeszkód obciąża pełnomocnika tym bardziej w sytuacji, gdy cierpi on na określone i powtarzające się, krótkotrwałe niedyspozycje zdrowotne, nie może więc wykluczyć pojawienia się tego rodzaju przeszkody w okresie biegu terminu do dokonania czynności procesowej (zob. postanowienie SN z 18 lipca 2012 r., III CZ 42/12).

Z tych przyczyn orzeczono jak wyżej, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

Ewa Stefańska

(M.T.)

[a.!]